

Meilutė KABAILIENĖ (CHOMSKYTĖ)

Gimė 1931 m. spalio 16 d. Kaune. 1950 m. baigė Vilniaus S. Nėries vidurinę mokyklą. Tais pačiais metais įstojo į Vilniaus universiteto Gamtos mokslų fakulteto geologijos specialybę. Universitetą baigė su pagyrimu 1955 m. ir įgijo geologinės nuotraukos ir naudingųjų iškasenų telkinių paieškos specialybę. 1955–1959 m. mokėsi aspirantūroje Lietuvos MA Geologijos ir geografijos institute ir 1960 m. apgynė mokslų kandidato (dabar daktaro) disertaciją „Pietrytinės Baltijos pakrantės svarbiausi stratigrafijos bei paleogeografijos bruožai ir jų palyginimas su kaimyniniais rajonais“, nuo 1959 m. dirbo jaunesniąja, nuo 1961 m. – vyresniąja moksline bendradarbe tame pačiame institute. 1971–1980 m. dirbo Vilniaus pedagoginio instituto Geografijos katedroje, iš pradžių docente, nuo 1976 m. – profesore. Nuo 1980 m. – Vilniaus universiteto Geologijos ir mineralogijos katedros profesorė. 1973 m. apgynė daktaro (dabar habilituoto daktaro) disertaciją „Žiedadulkių spektrų susidarymas ir jų interpretavimo metodai, pritaikant Lietuvos holoceno stratigrafijai ir miškų istorijai“.

2005 m. Vilniaus universiteto Senatas suteikė profesorės emeritės vardą.

Habilituota geologijos mokslų daktarė, profesorė, Lietuvos mokslo premijos laureatė (1978, 2008), 1967 m. TSRS Geologijos ministerijos apdovanota „Žemės gelmių pirmūno“ ženklu.

Visuomeninių organizacijų – Lietuvos geologų sąjungos, Lietuvos geografų draugijos, Rusijos palinologų draugijos garbės narė, Lietuvos palinologų draugijos pirmininkė.

Nuo 1980 m. aktyviai dalyvavo tarptautinių mokslo projektų darbuose: pagal tarptautinę geologinę koreliacijos programą, projekte „Europos žiedadulkių duomenų bankas“, nuo 1990 m. buvo renkama į šio projekto tarptautinę tarybą, taip pat dalyvavo tarptautiniame archeologijos objektų tyrimo projekte bei Europos žiedadulkių monitoringo programoje.

SVARBIAUSI DARBAI skirti holoceno nuosėdų stratigrafijai ir paleogeografijai. Išaiškino augalijos ir klimato kaitos dėsningumus vėlyvajame ledynmetyje ir holocene, tobulino žiedadulkių ir diatomėjų tyrimo metodus. Šiais klausimais parašė virš 200 mokslinių straipsnių, 13 monografijų iš kurių svarbiausios šios: „Žiedadulkių spektrų susidarymas ir paleoaugalijos atkūrimo būdai“ (1969); „Taikomosios palinologijos pagrindai“ (1979); „Lietuvos holocenas“ (1990); „Vegetacijos istorija ir klimato pasikeitimai Lietuvoje“ (1998), „Gamtinės aplinkos raida Lietuvoje per 14 000 metų“ (2006) ir vadovėlį „Kristalografija“ (2003). Šiai mokslininkei vadovaujant apgintos 9 daktaro disertacijos.